

[Sandau.]

vil være muligt at få staten ud af billedet, således at denne lovgivning kun bliver et overgangsfænomen, ellers bliver det jo en lavine, der kan blive ved at rulle. Det er jo ikke alene eksporten, der får garantier; det er snart ved at blive en almindelig ting, og jeg synes, det ville være formålstjenligt, om man kunne få disse eksportgarantier over på en forsikringsmæssig basis. Det skulle ikke være helt udelukket, for det viser sig jo, at eksporten har kunnet bære så store omkostninger i form af indbetalt risikopræmie, at der er nok til at betale for en sådan forsikringsmæssig garanti. Det vil først og fremmest være af principiel interesse at få staten ud af billedet på dette område, og jeg håber, den højtærede handelsminister vil vise denne linje sin bevågenhed.

Ud fra disse betragtninger skal jeg tilsige lovforslaget en velvillig behandling.

Lynnerup Nielsen: Den forhøjelse, som her ønskes gennemført af eksportkreditgarantier fra de nuværende 500 mill. kr. til 700 mill. kr., kan også mit parti give tilslutning til. De beløb, der har været afsat til sådanne garantier, har man, hver gang loven har været til behandling, måttet forhøje, sidst i 1954. Det fremgår jo også af bemærkningerne og den højtærede ministers fremsættelsestale, at der er en større og større efterspørgsel efter sådanne garantier. Det er forståeligt, at visse eksportindustrier kan have en betydelig interesse i stadig at have nødvendige likvide midler i hænde for at holde eksporten gående uden fare for afbæk i produktionen, når betalingsfristerne er særlig langstrakte.

Heller ikke mit parti underkender den betydning, loven kan have for en vis beskæftigelse. Det er for os meget betydningsfuldt. Hertil kommer, at loven tager sigte på at yde lån til industrivirksomheder, der har eksport som formål, og desuden er der jo også tale om lån til håndværksvirksomheder og mindre industrivirksomheder,

og det ville ikke være uden betydning, om sådanne lån fortrinsvis blev anvendt i de særlig arbejdsløshedshærgede områder.

Det er godt med denne lovgivning, men den harmonerer ikke så godt med, at man nu har foretaget et arbejdsstop for statens almindelige anlægsarbejder. Jeg kan ikke indse, at dette arbejdsstop skulle komme, og jeg kan derfor forstå de mange kommuner, der har søgt dispensation. Erfaringen viser, at trods alt har der været et betydeligt antal ledige. Det kan således nævnes her, at jord- og betonarbejderne i København i en udtalelse trækker op, hvordan forholdene ligger inden for deres specielle fagforening, og jeg vil gerne med den højtærede formands tilladelse citere den pågældende henvendelse til folketingets partier, hvori jord- og betonarbejdernes bestyrelse udtaler:

„Efter at have gjort os bekendt med bekendtgørelsen af 28. april 1959 angående standsning af visse arbejder, hvortil der ydes tilskud af staten, må vi på det kraftigste protestere.

Vi må endvidere protestere imod, at man fra statens side båndlægger det forhåndenværende arbejde med den begrundelse, at det vil skabe inflation, og at det vil være umuligt at skaffe den fornødne kvalificerede arbejdskraft.

Vi gør opmærksom på, at vi, trods vejret ingen hindring har lagt i vejen, stadig har et stort antal arbejdsløse (ca. 675 mand), og blandt disse findes et ikke ringe antal højt kvalificerede holdformænd, som på anden måned går til kontrol.

Vi skal derfor tilbagevise enhver påstand om mangel på kvalificeret arbejdskraft og på det kraftigste henstille, at man giver arbejde fri, så også vore arbejdsløse kammerater kan komme i gang.

På bestyrelsens vegne . . .“

Det er ikke alene for jord- og betonarbejderne her i København, at forholdene stiller sig som nævnt i denne henvendelse; de stiller sig endnu værre omkring de såkaldte arbejdsløshedshærgede landsbyer i Nordjylland. Jeg kender enkelte DAF-afdelinger,